

1.

TANÍTÁS AZ ÉDENBEN

Szeptember 26., szombat délután

Az Atya és a Fiú megkezdte a föld teremtésének tervbe vett hatalmas, csodálatos művét. A föld rendkívül szép volt, amikor kikerült a Teremtő kezéből. A hegyeket, dombokat, síkságokat folyók és tavak szeltek át. A föld nem egy kiterjedt síkság volt, hanem a táj egyhangúságát dombok és hegyek szakították meg, amelyek nem voltak olyan magasak és szabálytalanok, mint most, hanem szabályosak és szép alakúak. Kopár, magas sziklák nem voltak láthatók a földön, mert a föld felülete alatt helyezkedtek el, mint a földnek csontjai. A vizek szabályosan oszlottak meg. A dombokat, hegyeket és a nagyon szép síkságokat gyönyörű növények, virágok és mindenféle magas, fenséges fák ékesítették, amelyek sokszorta magasabbak és sokkal szebbek voltak a mostani fánál. A levegő tiszta és egészséges volt, és a föld egy gyönyörű palotához hasonlított. Az angyalok örvendezve szemlélték Isten csodálatos szép műveit. – *A megváltás története*, 20. o.

Minden szellemi és lelki képességük a Teremtő dicsőségét tükrözte vissza. Miután magasztos szellemi és lelki ajándékokat nyertek, az Úr Ádámot és Évát csak kevésbé tette kisebbé az angyaloknál (Zsid 2:7), hogy ne csak a látható világegyetem csodáit ismerjék fel, hanem megértsék erkölcsi felelősségüket és kötelezettségeiket is.

„És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abban helyezteté az embert, akit formált vala. És nevele az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az élet fáját is, a kertnek közepette...” (1Móz 2:8–9). Itt a bűntől érintetlen, gyönyörű természetben kaptak nevelést őszüleink.

Gondoskodó szeretetében mennyei Atyánk személyesen végezte nevelésüket. Követei, a szent angyalok gyakran meglátogatták őket, tanítást és tanácsot kaptak tőlük. Hívös alkonykor pedig, amikor a kertben jártak, gyakran hallották Isten szavát, és szemtől szembe

érintkeztek Teremtőjükkel. Az Úr gondolatai irántuk „békességnek és nem háborúságnak gondolatai” voltak (Jer 29:11). Minden szándéka legfőbb javaik biztosítása volt. – *Előtted az élet*, 20–21. o.

Ádám körül volt véve mindennel, amit szíve megkívánt. Minden szükségletéről gondoskodtak. A dicső Édenben nem volt sem a bűnnek, sem az elmúlásnak semmi jele. Isten angyalai közvetlenül és szeretettel társalogtak a szent párral. A boldog énekes madarak Teremtőjüknek dalolták a dicséret szabad, örömteli énekét. A békés vadállatok vidám ártatlanságban játszottak Ádám és Éva körül, engedelmességgel szavuknak. Ádám érett férfikorban volt, mint a Teremtő munkájának legnemesebbje. – *Boldog otthon*, 26. o.

Az angyalok figyelmeztették őket [Ádámot és Évát], hogy óvakodjanak Sátán kísértéseitől, munkájuk közben ne távozzanak el egymástól, mert így érintkezésbe kerülhetnek a bukott ellenséggel. Az angyalok intették őket, hogy szigorúan ragaszkodjanak Isten rendeleteihez, mert csak a legteljesebb engedelmesség adja biztonságukat. Akkor a bukott ellenségnek nem lehet hatalma felettük. – *Tapasztalatok és látomások*, 147. o.

Szeptember 27., vasárnap – Az első iskola

Miután Isten létrehozta az állatoktól nyüzsgő és növényektől bővülő földet, művének koronájaként megteremtette az embert, akinek a gyönyörű földet berendezte. Úrrá tette minden felett, amit szemével át tudott fogni; mert „monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék [...] mind az egész földön [...] Teremté tehát Isten az embert az ő képére, [...] férfiúvá és asszonnyá teremté őket” (1Móz 1:26–27). Itt világosan feltárul az emberiség eredete. Az isteni feljegyzés olyan világos, hogy téves következtetéseknek nincs alapja. Isten az embert a saját képmására teremtette. Ebben nincs semmi titokzatos...

Isten az embert – mint képviselőjét – az alacsonyabb rendű lények fölé helyezte. E lények nem tudják megérteni, sem elismerni korlátlan uralmát, de Isten úgy alkotta őket, hogy képesek legyenek szeretni és szolgálni az embert. A zsoldáros így beszél: „Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél: [...] a mezőnek vadait is; Az ég madarait

és [...] mindent, ami a tenger ösvényein jár” (Zsolt 8:7-9). – *Pátriárkák és próféták*, 44–45. o.

Habár mindaz tökéletes volt, amit Isten teremtett, és semmi sem hiányzott az általa alkotott földön, mégis azzal fejezte ki nagy szeretetét irántuk, hogy külön egy kertet ültetett nekik. Idejük egy részét a kert gondozásával töltötték, egy részét pedig az angyalok látogatásának fogadásával, akiknek tanításait hallgatták. Idejük többi része boldogító elmélkedéssel telt el. Munkájuk nem volt fárasztó, hanem kellemes és felüdítő. Ez a szép kert volt otthonuk.

Ebbe a kertbe az Úr hasznos és szép fákat helyezett. A fákon bőségesen teremtek pompás, felséges illatú gyümölcsök, amelyek szemre szépek és kellemes ízűek voltak, melyeket Isten a szent pár eledelül szánt. A gyönyörű szőlők egyenesen felfelé nőttek, és roskadásig voltak gyümölcssel. Nem hasonlítottak ahhoz, amit a bűnbeesés óta látott az ember. Gyümölcsük igen nagy volt és különböző színű: némelyik fekete, a másik bíborlila, vörös, rózsaszín, halványzöld. Nem kúsztak a földön, nem támogatták karók, de gyümölcseinek súlya meghajlította őket. Ádám és Éva munkája az volt, hogy a szőlők ágaiból lugasokat készítettek és felfuttatták azokat, hogy a természet gyönyörű fáiból és illatos gyümölcsökkel megrakott lombzataiból lakóhelyet készítsenek maguknak. – *A megváltás története*, 21–22. o.

Szeptember 28., hétfő – A bűn befurakodása

Amikor Sátán teljesen meggyőződött arról, hogy többé nem nyerheti vissza Isten kegyét, akkor gonoszsága és gyűlölete nyilvánvalóvá lett. Tanácskozott angyalaival, és tervet koholtak Isten uralma elleni küzdelemre. Midőn Isten Ádámot és Évát a gyönyörű paradicsomkertbe helyezte, Sátán tervet kovácsolt kiirtásukra. Az örvendő emberpárt boldogságától sohasem lehetett volna megfosztani, ha Isten parancsának engedelmeskednek. Sátán csak akkor keríthette volna hatalmába őket, ha először engedetlenek Isten iránt s így elveszítik kegyét. Ezért tervet kellett készíteni arra, hogy az első emberpárt Isten iránti engedetlenségre csábítsák, hogy az ember ily módon Isten haragját kihívja. Így aztán bizonyosan Sátánnak és angyalainak közvetlenebb befolyása alá kerülnek. Elhatározták tehát, hogy Sátán más alakot öltson, és tanúsítson érdeklődést az ember iránt. Behízelve kell támadnia Isten igaz-

ságosságát, kételyt kell ébresztenie, vajon Isten éppen azt gondolja-e, amit mond. Ezután az emberek tudásvágyát kell felébreszteni, s rábeszélni, hogy kutassák Isten kifürkészhetetlen terveit – ami Sátán vétke volt –, kutassák annak okát, amiért a tudás fájának gyümölcsétől eltiltotta őket. – *Tapasztalatok és látomások*, 146. o.

Isten sosem akarta, hogy őszüleink megismerjék a bűntudatot, de amint elfogadták Sátán hamis kijelentéseit, az engedetlenség és a bűn behatolt a világunkba. Az Isten határozott parancsa elleni engedetlenség és az a tény, hogy hittek Sátánnak, a bajok egész özönét árasztotta a világra. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1898. április 5.

Sátán... a mennyben fellázadt, társakat talált, akik őt szerették, és bukásában is követték. Sátán elbukott, és másokat is magával ragadott. Most az asszonyt kísértette meg: megingatta bizalmát, hogy kételkedjen Isten végtelen bölcsességében, és hogy kívánja megérteni Isten végtelen bölcsességű terveit. Sátán jól tudta, hogy az asszony nem egyedül fog elbukni. Ádám Éva iránti szeretete következtében szintén engedetlen lett Isten parancsolatai iránt, és vele együtt bukott el. – *Tapasztalatok és látomások*, 148. o.

Éva úgy gondolta, egymaga is képes eldönteni, hogy mi a jó és mi a rossz. Hízeltgőnek tűnt számára, hogy nagyobb ismeretre tehet szert, ezért azt hitte, hogy a kígyó tulajdonképpen különleges barátja, jóakarója. Ha megkereste volna férjét, és együtt mondják a el a Teremtőnek a kígyó szavait, akkor azonnal megszabadulhattak volna az álnok kísértéstől... Őszüleink azonban úgy döntöttek, hogy hisznek egy kígyónak, noha korábban sosem tapasztalhatták meg a szeretetét. Semmit sem tett a boldogságuk érdekében, miközben Isten ellátta őket minden jó eledellel és szemüknek minden gyönyörűségével. Bármerre is tekintettek, minden a szépségtől tündökölt, ennek ellenére Évát rávette a kígyó, hogy azt higgye, valami mégis el van titkolva előlük, ami által az Istenéhez hasonló bölcsességre tehetnének szert. Ahelyett, hogy Isten szavában bízott volna, inkább kétségbe vonta az Úr jóindulatát, és szívesen engedett Sátán szavainak. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 42–43. o.

Szeptember 29., kedd – Meg nem értett üzenet

Sátán Évánál kezdte meg munkáját, amennyiben rábírt az engedetlenségre. Éva elsősorban azzal hibázott, hogy eltávozott férjétől; azután azzal, hogy a tiltott fa körül időzött; harmadszor pedig, hogy meghallgatta a kísértő szavait, s kételkedni merészelt Isten ezen kijelentésében: „Amely napon eszel abból, halálnak halálával halsz meg.” Úgy gondolta, hogy Isten talán mégsem azt gondolta, amit mondott, majd kinyújtotta kezét, vett a gyümölcsből és evett. A tiltott gyümölcs a szemnek tetsző és jóízű volt. Keserű féltékenységgel gondolta el, hogy Isten megvonta tőlük azt, ami valóban javukra lenne, s férjének is felajánlotta a gyümölcsöt, ezáltal megkísértette őt. Elbeszélte Ádámnak, hogy mit mondott neki a kígyó, és csodálkozott a kígyó beszélőképessége felett. – *Tapasztalatok és látomások*, 147. o.

Bár Isten ártatlannak és szentnek teremtette őket, őszüleink számára nem volt kizárva a vétkezés lehetősége. Isten szabad erkölcsi lényekké alkotta őket, akik értékelni tudják jellemét – bölcsességét és jóságát –, kívánalmainak méltányosságát, és szabadságukban áll, hogy engedelmeskedjenek vagy megtagadják az engedelmességet. Társaloghattak Istennel és a szent angyalokkal. De örök biztonságuk megszerzése előtt ki kellett állniuk hűségük próbáját. Az ember létének kezdetén Isten korlátot szabott az ember vágyainak, annak a végzetes szenvedélynek, amelyen Sátán bukása alapult. A tudás fája, amely a kert közepén az élet fája közelében állt, volt őszüleink engedelmességének, hitének és szeretetének próbája. Míg az összes többi fáról szabadon ehettek, annak az egy fának a gyümölcsét halálbüntetés terhe mellett tilos volt megkóstolniuk. Ki voltak téve Sátán kísértéseinek; de ha kiállják a próbát, Isten végül kivonja őket a kísértő hatalma alól, hogy örökre élvezhessék kegyét. – *Pátriárkák és próféták*, 48. o.

Egyedüli biztonságunk, ha nem adnunk helyet az ördögnek, mert az ő sugallatai és céljai mindig arra irányulnak, hogy ártson nekünk, és megakadályozza, hogy Istenre támaszkodjunk. Ártatlanság angyalának álcázza magát, hogy tetszetős kísértéseivel úgy tudja becsempészni csapdáit, hogy észre se vegyük a fortélyait. Minél inkább engedünk neki, annál korlátlanabb lesz csalásainak hatalma. Nem biztonságos vitába ereszkednünk vagy szóba állunk vele. Az ellenfélnek nyújtott minden előny után még többet követel. Egyedüli biztonságunk, ha kereken visz-

szautasítjuk istenkísértésre serkentő legelső szavát. Krisztus érdemein át Isten elég kegyelmet adott, hogy ellene álljunk az ördögnek, s diadal-maskodjunk. Sikerünk az ellenállásban rejlik. „Álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek.” Az ellenállás legyen szilárd és kitartó. Mindent elveszítünk, amit eddig nyertünk, ha ma ellene állunk, csak hogy holnap engedjünk neki. – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 482. o.

Szeptember 30., szerda – Visszaszerezni azt, ami elveszett

Ádám és Éva ettek a gyümölcsből, és így olyan ismeretet szereztek, amire sosem kellett volna szert tenniük, ha engedelmesek maradnak. Megtapasztalták az Istennel szembeni engedetlenséget és hűtlenséget, és észrevették, hogy meztelenek. Az őket körülvevő, Istentől kapott ártatlanság dicsősége el lett távolítva, s ezt a mennyei ruházatot megpróbálták fügefalevelekkel helyettesíteni... Ha nem tanúsítottak volna engedetlenséget Teremtőjük iránt, akkor Ádám és Éva a tökéletesség útján maradhatott volna, és még jobban megismerhette és megérthette volna Istent. Viszont, amint engedtek a Kísértő szavának, és vétkeztek Isten ellen, ártatlanságuk mennyei ruházatát elveszítették, s ezzel magukra öltötték az Isten nem ismerésének sötét köntösét... Ha Ádám és Éva sosem nyúltak volna a tiltott gyümölcshöz, Isten olyan ismerettel ruházta volna fel őket, amely nem a bűn átkát, hanem örök örömet eredményezett volna számukra. – *Conflict and Courage*, 17. o.

Isten elhívta népét dicsőségre és szentségre; ezek a tulajdonságok mindazok életében megnyilvánulnak, akik őszinte összeköttetésben élnek vele. Ha pedig részeseivé lettek a mennyei adománynak, „törekedjenek a tökéletességre” (Zsid 6:1), mint akiket „Isten őriz, hit által” (1Pt 1:5). Isten gyönyörűsége, ha jellemtulajdonságait gyermekeinek adhatja. Szeretné látni, hogy elérjék a legmagasabb életszintet. Ha hitben megragadják Krisztus erejét, ha ígéretei megvalósításáért könyörögnek, ha sajátjukként igénylik, ha úgy esdik és sürgetik a Szentlélek kiárasztását, hogy Isten meg nem tagadhatja, akkor tökéletessé lesznek Őbenne. – *Az apostolok története*, 530. o.

Mikor Isten a földet teremtette, szent volt az és gyönyörű. Ő jelentette ki: igen jó. Minden virág, minden bokr, minden fa megfelelt a Teremtő szándékának. Amin csak a tekintet megpihent, szépséges

volt, s Isten szeretetének gondolataival töltötte meg az embert. Sátán bűnre csábított, s ezzel remélte megállítani Isten szeretetének áráját, de ehelyett Isten könyörületének és jóságának új és mélysegebb tetteit idézte elő. – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 87. o.

Ne gondolja senki, hogy már nincs mit megtanulnia. Az emberi értelem mélységeit fel lehet mérni; az emberi írók műveit meg lehet ismerni, de bármilyen magasra, mélyre, messzire szárnyal is a képzelet, nem fürkészheti ki Istent. Az értelem határán túl ott van még a Végtelenség. Isten dicsőségének, a tudás és bölcsesség végtelenségének csak halvány fényét láthatjuk; a bányának csak a felszínéig jutottunk el, pedig az értékes aranyérc a felszín alatt van, és megjutalmazza azt, aki leás érte. A bánya tárnáját egyre jobban mélyíteni kell, és a dicsőséges kincs a mienk lesz. A valódi hit nyomán a menny tudománya az ember tudományává lesz. – *Krisztus példázatai*, 113. o.

Október 1., csütörtök – Aki semmibe veszi a tekintélyt

Ádám és Éva borzalmas következményeket viselt el, amiért engedetlenek lettek Isten parancsa iránt. Talán így érveltek: igen jelentéktelen bűn ez, Isten nem fogja számításba venni. Isten mégis úgy vette a dolgot, mint félelmetes rosszat, s bűnük nyomorúságos következménye minden időben érződni fog. Manapság gyakran követnek el sokkal súlyosabb bűnt, akik Isten gyermekeinek vallják magukat. Hitvalló népe anyagiakban olyan hamisságot cselekszik, ami Isten helytelenítését hozza rájuk, s gyalázatot az Úr ügyére is. Az igazmondástól és az igaz tettektől való legparányibb eltérés Isten törvényének megrontása. A folyamatos részvétel a bűnben hozzászoktat a helytelen tettekhez, mégsem csökkenti a véték súlyosságát. Isten megmásíthatatlan elveket fektetett le, amin nem változtathat, csak ha Ő is teljesen megváltozik. Ha Isten szavát következetesen kutatnák azok, akik vallják, hogy hisznek az igazságban, akkor lelkiileg nem lennének satnyák. Akik itt semmibe veszik Isten kívánalmait, akkor sem tisztelnék tekintélyét, ha üdvözülnének. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 311. o.

Lucifert a büszkeség és a becsvágy készítette az Isten vezetése elleni lázadásra, a mennyei rend megbontására, és bukása óta igyekszik elhinteni az emberek elméjébe az irigység és az elégedetlenség, valamint az

elsőbbbségi vágy ugyanazon magvait. Ezzel próbálkozott Kóré, Dátán és Abirám esetében is, megpróbálta felébreszteni bennük az önfelmagasztalás vágyát, hogy így megszülessen az irigység, a bizalmatlanság és a lázadás lelkülete. Sátán rávette őket, hogy az Isten által kinevezett embereket gyalázva vessék meg magát Istent és az Ő vezetését, s bár Mózes és Áron elleni lázadásuk lényegében Isten gyalázását jelentette, annyira el voltak vakítva, hogy ártatlannak vélték magukat, s az őket dorgálókat Sátán eszközeinek jelentették ki...

A bűnnel szembeni engedékenység arra készíti az embert, hogy az elméjéhez szabad utat engedjen Sátánnak, ám ezzel a törvénytelenység egyik lépcsőfokáról a másikra jut. A világosság elvetése sötétséget áraszt az elmébe, és megkeményíti a szívet, s így már könnyebb még egy lépést tenni a bűnben, és még inkább elfordulni a világosságtól, míg végül a helytelen szokások gyökeret vernek a szívében, s a bűn már nem tűnik annyira gyűlöletesnek előtte. – *Conflict and Courage*, 108. o.

A teremtés és a megváltás alapjául szolgáló szeretet az igazi nevelés alapja is. Ezt fejezi ki határozott módon a törvény, amit Isten életünk vezetésére adott... Szeretni a Végtelen és Mindentudó Istent teljes erőből, teljes lélekből és teljes szívből képességeink legmagasabb fokú fejlesztését jelenti. Ez azt is kifejezi, hogy az ember teljes lényében – testében, elméjében és lelkében egyaránt – helyre kell állítani az isteni képmást...

Lucifer a mennyben első akart lenni mind tekintély, mind pedig hatalom szempontjából. Istenként akarta irányítani a mennyet, s ezért az angyalok egy részét a maga pártjára állította. Miután bukott seregével együtt levettetett a mennyből, a földön folytatta lázadó és önfelmagasztaló tevékenységét. Ősszüleink bukását okozta az engedékenység és a becsvágy kísértésével, és azóta is az emberiség romlását eredményezi a becsvágy, az önző vágyak és elvárások iránti engedékenység kielégítésének kísértésével. – *Reflecting Christ*, 51. o.

Október 2., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Hű mindhalálig” című fejezet; *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., „Egy titok” című alfejezet.